

שרלה רושם חזר מן הנגב עם שפם לתפארתו. שפם שאין כמותו... מברר שבע ועד לאילתו. והרי כידוע, כל זמן שאין לו לאום שפם על פניו - מה יש לו שפם? סיר חלק ומלוקק, פרצוף של סהר מטומבול... שפם הוא הנותן לגבר את חותמו האישי, כזה החותם הטבוע על פו ועמיד על טיבו, שפם רבותי, זה העיקר לבחור הרוצה לעשות רושם. אכן שרלה עושה רושם! כפפות צהבהבות, סודר של צמר כרוך על צוואר, בלורית מתפרעת במלוא טיסתו של הגיגים ו...שפם.

אל יקל בעיניכם השפם, שכן בעיני הנעירות - שפם דבר נכבד הוא, נכבד הוא, נכבד אפילו עד מאד. שפמו של שרלה עושה רושם. שפם עבות, בלונג די, מטופח ומלוקק... הבנות הצעירות, אלו בנות ההכשרה קלות הרגלים ויפות התואר, קוראות הן לו, לשרלה - אירול פלין, חומד של בחור!

זו פעם ראשונה שהוא מצליח לגדל שפם. פעם אחת ניסה ונכשל. ניסה גם פעם שנית והתנסה במיני השתדלויות שונות ועצות-פאטנט (כגון, תמיצית של מי למח) - אלא שלא עזר כלום. השפם לא צמח. כיוון שכן - עמד וגלח.

גו, והפעם... שרלה חיה חזר מן הנגב ושפם לו - כביר. שפם אדירים על קלסתר מחייך. הפעם הצליח.

שרלה - אומרים לו - ישר כוחך! הפעם הצלחת. כנראה שנקל להצמיח שפם מלעשות גלידה.

מה ענין הגלידה לכאן? פעם, ביום חמסיך, הלהיב את כל החבריה שיודע הוא להכין גלידה. שמי עו, שמעו כולכם! גלידה, ממש גלידה! כמו של ויטמן, היה רעש גדול מסביב לגלידה. ושרלה רושם הסביר הכל בפרטי פרטים: יש אצלו אבקת גלידה. מנין? דודו שלת לו מאמריקה. מוהלים במים ובוחשים בקרח - והרי לכם גלידה.

ניחא. הבה נראה. נתנו לשרלה לעשות גלידה, וכדי שיעליח הוסיף לאבקה ביצים, חלב ושמן, ומיני תב"ל לין של גינל וסוקולדה. טרחו והוציאו למענו קרח מסוכן הקרור... מה פלא? במשק יש הכל.

הלך הבחור ובחש ובחש. טעם והרי סיף לבחוש. בחש והקפיד תבחיטו. לאיש לא הניח להכנס אליו (המתינו בחוץ כולם) ואיש זולתו גם לא הצליח לטעום טעמה של הגלידה הלזו המפורסמת, כיוון שסופו של דבר נטל קיורת התבחיט והטילה לחבית האשפה. מילא! גלידה כבר לא הניחו לשרלה לעשות פעם נוספת, וכשמישהו מאתנו מתחשק לו לאכול גלידה, מט ריח עצמו ובא אל "ויטמן" ואל "אמ" ריקן בר..."

צאורו של דבר: שרלה נעשה בחור נאה בזכות שפמו. והנעורות קלות הדעת - עיניהן היו יוצאות אחריו. בתחילה מצא השפם הן בעיניה של אילנה. אלא שבמהרה נתחרטה. שרלה - אמרה לו - אינני רוצה שפם. זה מדגדג. אבל למה, אילנה? למה, האם איי

גנו יפה? - אינני רוצה וחסל! ראה שרלה שעומדת לפניו ברירה בין אשתו לשפם, והיתה חביבה עליו אילנה, לכן בחר בה.

ניחא, אמר לאילנה, למען לא ריד את השפם. אלא שרוצה אני להשיג איר לעצמי מזכרת ממנו. לפחות בתצ' לום.

נשקה לו אילנה והיתה מפויסת. הלך שרלה אל בתיה. מי היא בתיה זו, בתיה-סבתא? ודאי, זה סיפור בפני עצמו. אלא שלשם הקיצור אגלה מיד: בתיה הריהי מצלמת שלנו. אין לה לבתיה הרבה נחת בחייה, אלא כל אימת שהיא מצלמת במצלמת ה"רולי" פלקס" שלה. כבר ראיתי צלמים בחיי, אבל "גונדיקיה" נמרה" כמותה - אחת היא ויחידה במינה! סבתא זו טרם מצאה בחור, לעומת זאת יש לה אלבום ובאלבום תמונות כל בחור שפך שה בחייה. בשכבר הימים היתה בתיה ארכיאולוגית. שלחה פעם לקורס לידית עת הארץ, וכשחזרה משם מטומטמת ומתלהבת למראה כל שבר חרס, אם זה אוגן של כד מתקופת ביצאנו, או להב צור מן הטרופ-היסטוריה - ממש בדרך כל חושפי העתיקות הנוב" רים בעפר ומתלהבים משיירי אשפות מני קדם.

בשכבר הימים גמרו עם בתיה בדרך פשוטה: נטלו כד מינר רגיל (גירה), לכלכוהו בבוץ וניצחמו לו-סיסים. אחת ממכיתות ה"ס" הביאו לבתיה בחורת שבר חרס שנחפר מנב" כי האדמה נטלה בתיה את שבר החרס בידיה, החלה בודקת ואמרה בקול פסקני: מן התקופה הביצאנית! מאז אותו צחוק שצחקו בפניה, ניטל ממנה לחלוטין היצר לחשוף עתיקות. אחרי הארכיאולוגיה בא תור הצרי לום. הרבה עמלה בתיה עד שלמדה תורת הצילום. ראשית רכשה פנקס גדול. היא שקדה לתת מספר לכל תצלום, ובפנקסה רשמה: א. מה ציל מה. ב. חווק האור. ג. מהירות הסגירה. ד. קוטר הצמצם וכו', וכו'. פרטי מלאכת חובבי צילום.

והיתה מריצה מכתבים למערכות של עתוני צילום, ובמכתבים - קושיות על גבי קושיות. ואת הצלם שלו מס' רה תמונות להדפסה היתה מרבה להט'

ריח: מדוע לא הצליחה? האם מפני ני שהסרט גרוע? או שהמצלמה אינה שווה? או שמא, היא עצמה, לא "יוצ" לחייה"?! אכן ברבות הימים הפכה בתיה לצלמת מקצועית. סופה שלמדה את מלאכתה. תמיד אתה רואה אותה מהלכת עם תיק הצילום, מדאור, מתי ברת הישובים ותלת-רגל. כל הרואה לפניו את בתיה-סבתא, מבין מיד: הנה לפניו צלם.

ואלבום יש לה לבתיה, אלבום גדול שכל דבר שאירע אי-פעם נשמר בו בתצלום. וכל בחור שהופיע אי פעם לעיניה - נשאר לה ממנו צל-דמות. אמנם כל המסתכל באלבום שלה, עובר לו החשק להצטלם. שרלה רושם הלך דחוק אל בתיה. הוא האמין שתתייחס לבקשתו ברצינות. בתיה - אמר לה - יש לי ענין נכבד אליך. אני רוצה להצטלם למזכרת, ובעיקר - בגלל השפם. רוצה אני שתשאר לי מזכרת לשפם. עשתה בת' יח מן הענין דבר גדול ונכבד. הציצה למתכרת וקבעה לשרלה שעת צילום: בשבת לפנה"צ, בדיוק בשעה 10.55. וביום ההוא העמידה לפניה את שרלה. ציוותה עליו כי יעמוד ולא יזוז. הוא קיבל את כל יסוריו באהבה. עמד והמתין, עמד וחיכה. נטלה בתיה ברת האור ומדה, נטלה את המח' ברת ועשתה הישובים, אחר הוציאה ברוב זהירות את המצלמה מן החיק ומכל עטיפות הבר, צתצחה את העד' שהי כיוונה הרבה כיוונים, הציצה הרי בה הצלמה, מלמעלה ומן הצד (אחר במקומו של שרלה, תיפח רוחה, מכבר היתה סבלנותו מתפוצצת!).

עד שאמרה: ועכשיו - אני מצלמת. אחת - לא לזוז! - שתיים - לא לזוז!...! שלוש!!! התצלום נעשה ממרחק של מטר, כדי שיראה השפם בכיורו. שרלה גילח את שפמו בו ביום. כעבור שבוע קיבל מבתיה את התצלום המבוקש.

הציץ בתמונה, בתנה מכל עבריה - ולא נסתברה לו תמיהתו. מי זה? שאל את בתיה. ובדוץ ובחמימה גדולה: ואיפה השפם שלי, לכל הרוחות, איפה שפמי?!

מסתבר: התמונה היתה גדולה ומי דויקת. ראו בה את שרלה רושם מקר' סולי רגליו - ועד השפם. נשאר שרלה בלי שפם וכלי מזכרת לשפם. חבל על דאבדין ואינן משתכחין!

זה לא מרגיז

נסה אינה מצויה בשפע ואדם מצויה לשמור על כל פרוטה שבכיסו, ועליו לדעת מחירו של כל מוצרך ומיצרך, שלא יתן, חס ושלום, ידו לספסרים. ואולם בהילוחו של אדם לכספו יצרה נוהג נפסד - שואלים למחירי מוצרכים בלי גבול. לעתים גובלות שאלות אלו עם המנוחך ועם המרגיז.

נוסעים רבים באוטובוסים בינעירי-ניים גוהגים לשאול את הנהגים, מיד לכניסתם למכונית, למחירי הנסיעות. וזאת, למרות שהמחירים ידועים ומרובית השואלים נוסעים יום יום.

ואתו המקרה עם עתוני הערב. במו אוני שמצתי מספר אנשים שואלים למחירו של עתון ערב נפוץ מאד. והרי אנשים אלה קונים את העתון יום יום! לפני ימים מספר עמדתי בתור לק' נות קופסת סיגריות באחד הקיוסקים. מן-דואו שעמד לידי החל מברר את המחיר עם בעל הקיוסק. מתיר אותה הקופסה ממש שאני קניתי.

בעל הקיוסק: "המחיר 150 פרי". שכני: "באמת? הרי לפני זמן מה היה מחירו 155 פרוטה?" בעל הקיוסק: "נכון. כפי הנראה אינך מעשן סיגריות ממך זה". עוד אני מחכה לקבלת העודף, פונה שלי אל בעל הקיוסק: "אתה יודע מה, תן גם לי קופסת סיגריות ממין זה. מה המחיר?". אשף

הנכה הלוחם

יהודה הראל
"בערבות הנגב - איש מגן נפל" - וקם. למעשה הקימוהו החובשים. תחת ברד הכדורים קרבו אליו, חבשו את פצע רגלו וגררוהו לבית החולים הצבאי. בבית החולים ציצרו את רגלו במגימטרים אחדים ושיחררוהו מן הצבא. איש המגן הפך לנכה מלחמה. מסתבר, שבאותו ניתוח איבד הנכה נוסף לפיסת רגלו גם טיפה מנפשו. הוא הפך למדוכך ועצבני, עד כי נדמה לחבריו כסירוף דעת. כיום הוא יושב על ספסל הנאשמים. אשמתו נכבדה: איים על איש משרד השיקום להרגו.

העדים מאשרים את כתב התביעה - כולם שמעו בזוניהם וחזו בעיניהם את הנאשם, כשהוא מתפרץ לדלת מש' רד השיקום, ניגש לשולחנו של הפקיד ומבטיח "לשלחו" לעולם הבא בדרך הקצרה ביותר". הפקיד הנבעת הומין את המש' טרה, וזו אסרה את המאיים ותבעה אותו לדין.

הנאשם מודה באשמה. הוא מבקש את שליחתו של הפקיד הנפגע: הכל נעשה עקב עצבנות ונכות. סיפורו קצר. מאז הניתוח מדמה הנכה בנפשו, כי הפקידוהו לחסדי הח"ב רה. ברצונו להכריז ברבים, אפילו להוציא מפי החוק הישראלי הכרזה רשמית, כי הנכים אינם זקוקים לחסד. המדינה חייבת לדאוג להם. שופט מס' כים עם דרישתו של הנאשם, אך טוען כי הכרה כבר רוחת בצייבור.

הנאשם מספר את סיפורו הפרטי: עבודה אמנם נמצאה בשבילו, אלא שח' דר מגורים לא ניתן לו. נפשו קצה בחדרי המלון הזולים, שאינם פינה פרטית להגיי נפשו ואי אפשר למצוא בהם מנוחה שלמה. בבואו למשרד השיקום דרש חדר. הוא דימה בנפשו, כי פקיד המשרד אינו ממלא את מבוקשו כדי להרגיזו, לכן התפרץ באיומים.

סניגורו של הנאשם טוען שהמלים "אני אהרוג אותך", משמשות איום סרק וביטוי לרוגו ואין בהן משום איום של ממש. הוא מביא ראיות חות' כות לטענתו בהסתמכו על העובדה, כי בשיחות בני נוער ומבוגרים משתלב "איום" זה לא אחת, ואיש אינו מפרשו פשוטו כמשמעו. הפקיד הנפגע מודה שהנאשם לא ניסה כלל לבצע את איומו, וטוען כי אותו רגע הפחידתו הבעת פניו של הנאשם עד כי נאלץ לקרוא למשטרה.

פסק דינו המנומק מכריז השופט, כי הוא שמח להתפשרות בעלי הדין, אך אינו יכול לשחרר את הנאשם מן האשמה שהוכחה, ולכן הוא דן אותו להתנהגות טובה בערבות כספית. בצאת בעלי הדין מן האולם לחש התובע לנכה: -

ובאשר לדיון פרטי, נמצא בודאי חדר גם בשבילך בקרוב. העיקר סבל-נות!

הנאשם הודה בתנועת ראש ליי-רביודידו.